

CRÒNICA D'UN NADÓ

Bon dia. Em dic Jordi, i tinc ni més ni menys que 10 mesos i 8 dies.

En aquests instants, estic estirat (però no pas adormit) al meu llit de bressol al menjador. A l'habitació m'acompanyen la meva mare Clàudia, i una altra dona que no he pogut identificar. Assumeixo que s'ho estan passant bé, no paren de riure.

Tinc un problema important: M'he defecat als bolquers, aproximadament fa 1 minut. No és massa greu (al cap i a la fi, porto bolquers per algun motiu), però he d'admetre que és incòmode com a mínim.

Arranco a plorar, esperant que vingui la marona i em canviï, però no rebo més que un desolador "Au Jordi, calla d'una vegada!" per part de la dona que, segons diu la llegenda, s'encarrega de mi. Tot i això, no entenc res del que diu, ja que, tal com ja us he mencionat, no tinc ni un any d'edat. Per aquest motiu, insisteixo, plorant més i més fort. Malgrat la persistència dels meus laments, no ve ningú a rescatar-me.

Giro el cap tant com puc, i aprecio que les dues dones han deixat de riure. Ara fan cara de pomes agres, tot i que la seva conversa continua.

"Maleït sia, mare, que no ets capaç d'olorar la meva deposició?", penso, ara ja desesperat. Què puc fer, més enllà de plorar? No gran cosa.

Ja com a últim recurs, començo a picar el cascavell que tinc al bressol, juntament amb totes les meves joguines. Sembla que ha funcionat. Veig com la meva mama Clàudia s'aixeca de taula i camina cap a mi, no amb expressió de preocupació sinó d'irritació. M'aixeca amb els braços i em treu fora el llit, per seguidament fer una ganyota i caminar direcció al lavabo. Finalment.